

моветъ кждрави лози крятъ въ пазвата си кехлибарени гроздове. Утрото на късенъ септемврий тръпне отъ хладъ надъ родното село. Тѣ вървятъ, вървятъ, а не могатъ да го настигнатъ. Тѣ тичатъ и то тича. Всичко бѣга предъ тѣхъ. Уморяватъ се, краката имъ се подкосяватъ, а пжтътъ край нѣма. Не могатъ повече, спиратъ, грохватъ въ междата като снопи. И земята изведнажъ се завъртява бързо и следъ мигъ спира като закована

— Момчета, стига сте спали. Стигнахме! — мушкаше ги единъ тухларъ.

Тухларчетата скочиха на крака и се залюлѣха. Разтъркаха очи и погледнаха презъ прозореца. Желѣзницата е спрѣла.

— Тукъ ли ще слизаме?

— Тукъ, тукъ! По-скоро.

Момчетата чевръсто метнаха торбитъ на рамо и скочиха отъ вагона.

Желѣзницата свирна и полетѣ въ полето.

Дружината се събра, провѣриха се и съ пѣсни и подвижвания потеглиха по бѣлото шосе, което се провираше като кротка змия между пожънати ниви и жълти кукурузи.

Есеното слънце, като златна пендара, имъ показваше пжтя къмъ родното село.

